

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. K.**, zast. JUDr. Jiřím Burešem, advokátem, se sídlem Na Březince 1232/16, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016, č. j. OAM-333/ZA-ZA11-ZA08-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2019, č. j. 2 Az 48/2016 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Ve shodě s žalovaným totiž neshledal naplnění žádného z důvodů, pro který by žalobci bylo možné udělit mezinárodní ochranu. Městský soud rovněž uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné a žalovaný v něm vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu podepřeného aktuálními zprávami o situaci na Ukrajině, jakož i dalšími podklady opatřenými v průběhu správního řízení, z nichž učinil odpovídající skutková zjištění a na základě nichž dospěl ke správným závěrům.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení, alternativně zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel je přesvědčený o tom, že kasační stížnost je přijatelná ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zásadně pochybil při výkladu hmotného a procesního práva, přičemž nerespektoval ustálenou judikaturu vztahující se k problematice doplňkové ochrany a osob tzv. vnitřně přesídlených v rámci Ukrajiny. Svým významem tudíž podle stěžovatele kasační stížnost přesahuje jeho zájmy.

[6] Stěžovatel má za to, že v jeho případě byly naplněny podmínky k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť by mu v případě návratu do státu, jehož je státním občanem (Ukrajina), hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v probíhajícím ozbrojeném konfliktu na území tohoto státu, přičemž vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny nepovažuje za možné. Městskému soudu proto vytýká nesprávné posouzení této otázky a také zdůrazňuje, že závěr o nepřiznání doplňkové ochrany by měl být opřen o koherentní, přezkoumatelnou a logickou argumentaci založenou na detailní znalosti aktuálních poměrů v zemi původu.

[7] K otázce vnitřního přesídlení stěžovatel předeseílá, že vnitřně přesídlené osoby mají na Ukrajině velké administrativní potíže, rozsah vládní pomoci není takový, aby zajistil pomoc všem, a podmínky v provizorních střediscích nejsou udržitelné (což, jak stěžovatel uvádí, vyplývá i ze zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 3. 3. 2016 a 9. 12. 2016). Dále také poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k posuzování problematiky vnitřního přesídlení (vnitřní ochrany), konkrétně na rozsudek ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, na usnesení ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 Azs 147/2015 – 52, a na rozsudek ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74. V posledně uvedeném rozhodnutí přitom kasační soud formuloval čtyři kritéria, která by měl správní orgán rozhodující o udělení mezinárodní ochrany s ohledem na možnost vnitřního přesídlení zvážit a která by měla být naplněna kumulativně. V nyní posuzované věci však podle stěžovatele všechna tato kritéria naplněna nebyla.

[8] Stěžovatel žalovanému a městskému soudu vytýká i to, že nevycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu a řádně nezkoumali a nevěnovali se faktickým problémům a životním podmínkám stěžovatele v případě jeho návratu na Ukrajinu, a to zejména s ohledem na možnost vnitřního přesídlení. Podle stěžovatele je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Městský soud rovněž pochybil, neboť se v napadeném rozsudku nikterak nevypořádal s důkazy (novinovými články ohledně aktuální situace na Ukrajině), které stěžovatel předložil k žalobě.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí. Má za to, že se dostatečně a přezkoumatelně zabýval všemi skutečnostmi sdělenými stěžovatelem v průběhu správního řízení, kterými odůvodnil svou žádost o mezinárodní ochranu, a podrobně, dostatečně jasně, srozumitelně a v souladu s platným právem tuto žádost vyhodnotil. Podle žalovaného je v souladu s právními předpisy i napadený rozsudek.

pokračování

[10] Žalovaný dále poukázal na to, že kasační argumentaci ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl stěžovatel pouze v obecné rovině bez uvedení konkrétních porušení zákonných norem ze strany žalovaného a městského soudu. Žalovaný se s poukazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy, a je tudíž přijatelná. Žalovaný ani městský soud se nedopustili namítaného odklonu od ustálené judikatury správních soudů v otázce hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině, plnění vojenských povinností či možnosti vnitřního přesídlení osob v rámci Ukrajiny.

[11] Žalovaný nakonec k tvrzenému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu uvedl, že se on sám i městský soud v dostatečné míře zabývali ve svých rozhodnutích možným naplněním všech forem mezinárodní ochrany stěžovatele, včetně doplňkové ochrany, a to i ve vazbě na možnost vnitřního přesídlení; dospěli však po zvážení stěžovatelova azylového příběhu k závěru, že nelze žádnou z forem mezinárodní ochrany udělit. Žalovaný také vysvětlil, že nerozporuje otázku ne příliš bezpečné situace v Doněcku, rozhodně v napadeném rozhodnutí netvrdil, že v případě návratu se může stěžovatel bezpečně vrátit do této oblasti, ale poukázal na to, že může využít možnost vnitřního přesídlení, což následně potvrdil i městský soud v napadeném rozsudku.

[12] Žalovaný s ohledem na uvedené skutečnosti navrhl zamítnutí kasační stížnosti, nebo její odmítnutí pro nepřijatelnost.

V.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[15] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k

tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[16] Nejvyšší správní soud však podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikатурních závěrů v nyní posuzované věci nedovodil.

[17] Stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti spatřoval v tom, že městský soud při posouzení naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu kvůli probíhajícímu ozbrojenému konfliktu na území Ukrajiny (a související možnosti stěžovatele na Ukrajině vnitřně přesídlit) zásadně pochybil při výkladu hmotného a procesního práva a rovněž nerespektoval ustálenou judikaturu vztahující se k této problematice. Stěžovatel rovněž žalovanému a městskému soudu vytkl, že dostatečně nezjistili skutkový stav věci ohledně aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině a možnosti vnitřního přesídlení a své závěry ohledně této problematiky ve svých rozhodnutích dostatečně neodůvodnili. Městský soud také podle stěžovatele pochybil tím, že se nevypořádal s listinami (zprávami o aktuální situaci na Ukrajině), které předložil k žalobě.

[18] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel namítá mimo jiné nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Konkrétně městskému soudu vytýká, že se v napadeném rozsudku řádně nezabýval tím, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, zejména se dostatečně nevěnoval reálné možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny.

[19] Nejvyšší správní soud stěžovatelově argumentaci nepřisvědčil. Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Městský soud v nyní posuzované věci výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, vypořádal se se všemi uplatněnými žalobními námitkami a dostatečně své závěry odůvodnil.

[20] Konkrétně (ne)naplněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany (včetně problematiky vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny) podle § 14a zákona o azylu se městský soud podrobně zabýval v odstavcích 21-32 napadeného rozsudku; aplikoval přitom příslušná ustanovení zákona o azylu a související judikaturu Nejvyššího správního soudu. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti se závěrem městského soudu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení polemizuje, svědčí to naopak o tom, že napadený rozsudek je v tomto ohledu přezkoumatelný a stěžovatel pouze nesouhlasí se zde uvedeným právním hodnocením. Nesouhlas stěžovatele se závěry městského soudu však nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163). Lze proto shrnout, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

pokračování

[21] Stěžovatel zdůvodňoval přijatelnost kasační stížnosti také tím, že městský soud v jeho případě pochybil při posouzení naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny (a související možnosti vnitřního přesídlení stěžovatele na Ukrajině) a rovněž nerespektoval ustálenou judikaturu vztahující se k této problematice. Uvedené stěžovatelovy výtky však Nejvyšší správní soud nesdílí.

[22] Městský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že ani existence konfliktu na Ukrajině, který nemá charakter tzv. totálního konfliktu, ani stěžovatelova obava z nástupu výkonu vojenské služby (obojí stěžovatelem uváděné ve správním řízení jako azylově relevantní důvody), nemůže naplnit důvod vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Městský soud tudíž přisvědčil žalovanému, že stěžovateli nelze udělit doplňkovou ochranu podle citovaného ustanovení zákona o azylu.

[23] Bezpečnostní situací na Ukrajině se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval a vyhodnotil, že ani dříve, ani v současné době nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako tzv. totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015 - 20, či ze dne 13. 9. 2016, č. j. 7 Azs 105/2016 - 36). Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v případě konfliktu nemajícího charakter tzv. totálního konfliktu nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouze existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat skutečné nebezpečí vážné újmy dostatečnou mírou individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68).

[25] Nejvyšší správní soud dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že ačkoliv je stěžovatel původem z východní Ukrajiny, konkrétně z Doněcké oblasti (města Mauriupol), tj. z té části země, kde se vnitřní konflikt geograficky ustálil, stěžovatel nikterak neprokázal, že by jemu konkrétně ve smyslu výše citované judikatury hrozilo po návratu na Ukrajinu skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom složité bezpečnostní i ekonomické situace na Ukrajině, na kterou se stěžovatel z lidsky pochopitelných důvodů vrátit nechce. Na druhou stranu však nelze přehlédnout, že na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt (jak výše uvedeno) a ve vztahu k objektivně rizikové oblasti, z níž stěžovatel pochází, je zde reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná možnost vnitřního přesídlení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, nebo ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74).

[26] Stěžovatel nepatří mezi zranitelné osoby. Jde o dospělého a zdravého muže, který Ukrajinu opustil před 5 lety, nelze u něj tedy předpokládat, že by nebyl schopen běžného života na Ukrajině v rámci vnitřního přesídlení. Pokud jde o stěžovatelovu rodinu (družku, dceru, matku přítelkyně), se kterou na území České republiky pobývá, poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že k legalizaci pobytu na území České republiky stěžovatel mohl a nadále může využít nástroje upravené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Prostřednictvím azylového řízení nelze usilovat o legalizaci pobytu na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 55). Stěžovatel k nemožnosti vnitřního přesídlení pouze obecně namítal, že vnitřně přesídlené osoby čelí sociálním a ekonomickým obtížím a že v jeho případě nejsou naplněny podmínky k tomu, aby mohl vnitřní přesídlení uskutečnit. Uvedená obecná tvrzení však nevyvrací skutečnosti, jež žalovaný i městský soud zjistili o reálné možnosti vnitřního přesídlení ze zpráv o zemi původu, jež byly podkladem napadeného rozhodnutí. Z nich naopak možnost vnitřního přesídlení dovodit lze.

[27] Pokud jde o stěžovatelovu obavu z výkonu vojenské služby na Ukrajině, kterou se městský soud v napadeném rozsudku také zabýval (neboť i tu stěžovatel v průběhu správního řízení tvrdil), uvádí k ní Nejvyšší správní soud jen ve stručnosti (neboť se konkrétně k tomuto důvodu pro udělení doplňkové ochrany sám stěžovatel již v kasační stížnosti blíže nevyjádřil a poukazoval jen obecně na špatnou bezpečnostní situaci a probíhající ozbrojený konflikt), že tuto otázku městský soud na podkladě judikatury kasačního soudu posoudil rovněž správně, tedy že se nejedná samo o sobě o důvod pro udělení doplňkové ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44).

[28] Městský soud tedy nepochybil, dospěl-li ve shodě s žalovaným k závěru, že ve stěžovatelově případě nelze bezpečnostní situaci na Ukrajině ani jeho obavu z nástupu výkonu vojenské služby na Ukrajině podřadit pod definici „*vážné újmy*“ podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a tudíž mu z těchto důvodů nelze udělit doplňkovou ochranu.

[29] Stěžovatelovu obecnou námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně aktuální situace na Ukrajině Nejvyšší správní soud vypořádal v míře obecnosti odpovídající míře obecnosti stěžovatelovy argumentace; není totiž oprávněn za stěžovatele domýšlet jeho argumenty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 As 208/2017 - 20). Dospěl přitom k závěru, že žalovaný vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu v návaznosti na tvrzení stěžovatele uvedená ve správním řízení, která jsou primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41), a na aktuální zprávy z důvěryhodných zdrojů o situaci na Ukrajině (viz 4. odstavec napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovateli byla ve správním řízení dána možnost seznámit se s informacemi, které představovaly podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Stěžovatel se s podklady seznámil dne 14. 6. 2016, jejich doplnění však nenavrhl, ani se nevyjádřil ke zdrojům informací a způsobu jejich využití (viz protokol o seznámení

pokračování

s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 14. 6. 2016). Také ve vztahu k napadenému rozsudku kasační soud neshledal pochybení, městský soud v něm vycházel ze skutkového stavu, který má oporu ve správním spise. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti nekonkretizoval, v jakém ohledu považuje dosavadní zjištění za nedostatečná. Námitky ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu ze strany žalovaného, příp. městského soudu, jsou proto podle Nejvyššího správního soudu nedůvodné a přijatelnost kasační stížnosti nemohou založit.

[30] Kasační soud nakonec nepřisvědčil ani námitce, že se městský soud nevypořádal s „*důkazy*“ (novinovými články týkajícími se situace na Ukrajině), které stěžovatel přiložil k žalobě. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že ze žaloby nelze dovodit, že stěžovatel přílohy připojené k žalobě navrhuje v řízení o žalobě jako důkazy. Stěžovatel tyto listiny v žalobě za důkazy výslovně neoznačil, konkrétní listiny nepřiradil ke konkrétním tvrzením [srov. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.], neuvedl, jaké určité skutečnosti se těmito jednotlivými listinami snaží prokázat. V žalobě pouze obecně uvedl, že „*ke své žalobě doplňuje aktuální informace o bezpečnostní situaci v zemi jeho původu a především v místě jeho bydliště*“ a že „*[n]ovinové články dále hovoří o zesílení odstřelování, kde o život přichází i civilní obyvatelstvo.*“ Za předpokladu, že tyto listiny měly svědčit o aktuální (v době podání žaloby – 16. 8. 2016) situaci v místě bývalého bydliště stěžovatele na Ukrajině a svědčit o tom, že se nachází v zóně, kde stále dochází ke konfliktu, je třeba poukázat na skutečnost, že ani žalovaný ani městský soud uvedenou skutečnost nezpochybnili. Ani stěžovatel ostatně netvrdí, že by tyto přílohy žaloby byly v rozporu s tím, co vyplývá ze zpráv o zemi původu, z nichž vycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí a poté i městský soud. Skutečnost, že se těmito listinami městský soud blíže nezabýval, tak s ohledem na právě uvedené nepředstavuje v nynější věci pochybení, které by mohlo zakládat přijatelnost kasační stížnosti.

[31] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů), není zde ani jiná vada řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, městský soud se nedopustil ani judikurního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na stěžovatelovy námitky uplatněné v kasační stížnosti.

VI.

[32] Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu